

ת"פ 21657/11/18 - מדינת ישראל נגד רומן רבייב, טוני רחמימוב, שי גיא, גל עמר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21657-11-18 מדינת ישראל נ' רבייב ואח'

לפני כבוד השופט עלאא מסארוזה
המאשימה:
נגד

הנאשמים:
1. רומן רבייב
2. טוני רחמימוב
3. שי גיא
4. גל עמר

החלטה

לפי סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, בית המשפט יחליט בטענה מקדמית לאלתר, **זולת אם ראה להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט.**

מדובר בטענה "מקדמית" שהועלתה בשלב מתקדם של המשפט, לאחר שהתיק נקבע להוכחות. הבקשה הוגשה ביום 26.4.22. מדובר בתיק ישן משנת 2018, שהועבר אליי לשמיעת הראיות אך לאחרונה. התיק נקבע לשמיעת ראיות בחודש מאי ויוני. המועד בחודש מאי נדחה בשל אילוצי בית המשפט. המועד הבא קבוע לסוף החודש, ומכאן הדחיפות במתן ההחלטה. ניתן לדחות טענה מקדמית אך בשל מועד העלאתה, אך לא אעשה כן.

בקצרה ממש, מדובר בטענה מקדמית לפיה יש להורות על ביטול כתב האישום, מהמטרה/תביעה לא עמדו בחובותיהם לפי סעיף 63 לחסד"פ, קרי לא הודיעו לנאשמים בכובעם כמתלוננים (טענות לאלימות דו צדדית), כי התיק נגד המתלוננים-חשודים נגזר ובכך שללו מהם זכותם לערר לפי סעיף 64 לחוק. כמו כן, נטענה טענה לאכיפה בררנית ולהפליה בין מעורבים שונים באירוע הפלילי.

במהלך הדיון, טענה ההגנה שמדובר בפגם שצריך להוביל לביטול כתב האישום, בפרט לנוכח [העדר] חומרתו של התיק (וביתר שאת, לנוכח חלקו המצומצם והמאוחר של הנאשם 4) שכן מדובר למעשה בתיק של תגרה בה המתלוננים לקחו חלק פעיל.

תשומת הלב שמדובר בטענה להגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחסד"פ ולא בטענה לפגם או פסול בכתב האישום. אפנה להלכת בורוביץ (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776), שם נפסק:

עמוד 1

"שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: **בשלב הראשון** על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. **בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך למשל ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר, ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות.**

בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב-האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית-המשפט לקבוע כי תיקון הפגיעה יכול שיעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים".

האמור מלמד כי הפעלת הדוקטרינה להגנה מן הצדק היא החלטה מורכבת יותר ממה שנדמה להגנה, שמבקשת להקדים את המאוחר, בהצעה לקבל החלטה נחפזת שלא לומר קצרת רוח, מבלי לשקול את כל הפרמטרים שנמנו בהחלטת בית המשפט העליון.

גם אם ייקבע שנפל פגם בהתנהלות התביעה, יש לשקול את הדברים בתוך המכלול, בתבונה וביישוב הדעת לאחר שהתמונה העובדתית תונח במלואה לפני בית המשפט. אין למהר עם החלטה לבטל כתב האישום בגין אי עמידת התביעה, לכאורה, בחובתה לפי סעיף 63 לחסד"פ, על חשיבותו- וזאת כשיקול יחיד או בלעדי.

מערך השיקולים ששורטט על ידי בית המשפט העליון בהלכת בורוביץ מצביע על צורך בשקלא וטריא, מלאכת איזון עדינה, שתופעל במקרים המתאימים, ויש שיאמרו שאלו מקרים חריגים ממש, וודאי לא במעשה שליפה של הצבעה על פגם וקפיצה לתוך מסקנה של ביטול כתב האישום. ביטול כתב האישום על הסף הוגדר כסעד קיצוני שיש לשמור למקרים של "סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בשלב הדיוני הנוכחי, שלב של טיעון מקדמי, המסד העובדתי הוא כתב האישום, והוא מציג תמונת מצב חמורה יחסית של עבירת אלימות שבוצעה בצוותא חדא של הנאשמים כלפי המתלוננים. ייתכן ששמיעת הראיות תערער את התמונה. אך לעת הזו, לצורך הדיון בטיעון המקדמי, כתב האישום מהווה מסגרת עובדתית שאין בלתה. השקפתה של התביעה על האירוע תיבחן, מן הסתם, במהלך שמיעת הראיות. עד אז, הכלים העומדים לרשות בית המשפט מצומצמים למדי.

לו ניתן היה לקדם הסכמות עובדתיות ולו חלקיות בין הצדדים, אפשר שהדבר היה מביא אותי בקירוב לתמונת מצב בסיסית עליה ניתן להישען בדיון מושכל בטענה המקדמית. במהלך הדיון ניסיתי, בעדינות, לקרב בין הצדדים, לטובת הדיון בטענה המקדמית ואולי אף לגוף העניין, אך נתקלתי בחוסר הבנה ובעמדה טוטאלית הששה אלי הוכחות. כמבוקש.

לאור כל האמור, אני את דוחה, תרתי משמע, את הטענה המקדמית, והנאשם נדרשים להשיב לכתב האישום.

הנאשמים 1 ו- 3 טרם השיבו לכתב האישום והם יעשו כן בתוך 5 ימים.

לדיון ההוכחות הראשון תזמן התביעה 5 עדים מתוך רשימת העדים, עדים שלשיתתה הם העדים המהותיים יותר, ותודיע מראש לסנגורים.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"ב, 08 יוני 2022, בהעדר הצדדים.